

ABSOLVENTI ZUŠ NOVÉ STRAŠECÍ

2015

Seznam absolventů 2015 podle oborů

Hudební obor

I. stupeň

- Adltová Julie - Hra na klavír
ze třídy Zdeňka Frolíka
- Bořek Matyáš – Hra na housle
ze třídy Hany Kloubové
- Dlabačová Eliška – Hra na příčnou flétnu
ze třídy Dagmar Pavlíkové
- Kašparová Kateřina - Hra na klarinet
ze třídy Zdeňka Frolíka
- Kleindienstová Anna – Hra na housle
ze třídy Hany Kloubové
- Nováková Renáta – Hra na klavír
ze třídy Mgr. Miloslavy Becherové
- Ortmannová Valerie - Hra na zobcovou flétnu
ze třídy Dagmar Pavlíkové
- Rubešová Aneta - Hra na zobcovou flétnu
ze třídy Dagmar Pavlíkové
- Smolař Ondřej – Hra na bicí nástroje
ze třídy Miroslava Thumy
- Vachková Adéla - Hra na zobcovou flétnu
ze třídy Dagmar Pavlíkové
- Žingor Adam – Hra na zobcovou flétnu
ze třídy Miroslava Thumy

II. stupeň

- Ballada Ondřej – Hra na kytaru
ze třídy Mgr. Marie Cendelínové Dis
- Horáková Eliška - Hra na zobcovou flétnu
ze třídy Dagmar Pavlíkové

Výtvarný obor

I. stupeň

**Landová Kateřina - Studijní kresba, malba a modelování
ze třídy Mgr. Lady Staré**

**Mikulová Tereza - Studijní kresba, malba a modelování
ze třídy Mgr. Lady Staré**

**Tylová Terezie - Studijní kresba, malba a modelování
ze třídy Mgr. Lady Staré
- Výtvarná fotografie
ze třídy Petry Tetaurová**

Taneční obor

I. stupeň

**Horáková Klára – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Bc. Pavlíny Skružné, Dis.**

**Jansová Kristýna – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Bc. Pavlíny Skružné, Dis.**

**Šipošová Natálie – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Bc. Pavlíny Skružné, Dis.**

II. stupeň

**Horáková Eliška – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Bc. Pavlíny Skružné, Dis.**

**Neumannová Kateřina – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Bc. Pavlíny Skružné, Dis.**

Literárně – dramatický obor

I. stupeň

**Jurečková Radka – Dramatika a slovesnost
ze třídy Mgr.et MgA. Ivy Vachkové**

**Kestnerová Justýna - Dramatika a slovesnost
ze třídy Mgr.et MgA. Ivy Vachkové**

**Stanická Štěpánka - Dramatika a slovesnost
ze třídy Mgr.et MgA. Ivy Vachkové**

Hudební obor I. stupeň

Julie Adltová **Hra na klavír** **ze třídy Zdeňka Frolíka**

Klavír jsem dostala jako malá předškolačka „od Ježíška“. Rodiče si moc přáli bych hrála a tak jsem hrála – ne vždy ráda, ale uznávám, že piáno je krásný nástroj a když se to umí – je to nádhera. Ze mě nebude žádná virtuózka, ale i tak jsem se něco naučila – trpělivosti a umění naslouchat. Například „Pro Elišku“ jsem hrála opravdu ráda, ale ta prstová cvičení a také stupnice ,bez kterých se umělec neobejde, bych já raději ani neviděla.

Pan učitel Frolík jistě musel skousnout leccjakou moji náladu a nepřipravenost. Jsem mu za to velice vděčná, protože díky jemu si do života ponesu pravidla hry na piáno a svým dětem budu umět leccos zahrát.

Matyáš Bořek **Hra na housle** **ze třídy Hany Kloubové**

Hudba mě baví a proto jsem také začal chodit na housle. První rok mě docházky do školy moc nebavily, ale čím déle hraji, tím více mě hraní na housle baví. Když jsem byl malý, tak jsem viděl nějakého hodně dobrého houslistu, a proto jsem začal hrát na housle. Poslední dobou nemám moc času na cvičení. Chtěl bych se učit na kontrabas. Zkusím přemluvit rodiče.

S hudebkou jsem měl příležitost navštívit dobré koncerty. Doufám, že si je budu umět vybírat i v budoucnu. V každém případě nelituji toho, že jsem do hudebky chodil.

Eliška Dlabáčová **Hra na příčnou flétnu** **ze třídy Dagmar Pavlíkové**

Hudbu mám ráda již od předškolního věku. V té době jsem někde zahlédla flétnistku, která hrála na příčnou flétnu. Byla to láska na první pohled. Hned jsem věděla, že se chci naučit na tento vznešený hudební nástroj hrát.

Se svým přáním jsem se svěřila mámě. Spolu s maminkou jsme potom šly do Základní umělecké školy v Novém Strašecí na den otevřených dveří. Tam jsem se seznámila s paní učitelkou Dagmar Pavlíkovou. Zahrála nám ukázkově na flétnu s takovou radostí a lehkostí, že jsem se hned rozhodla, že si splním svůj hudební sen. Přihlásila jsem se na tancování, u kterého jsem moc dlouho nevydržela. Hlavně jsem ale začala chodit na svou vysněnou flétnu. Nejprve to sice byla zobcová flétna. Postupně jsem se naučila na sopránovou, altovou, sopráninovou i tenorovou flétnu a stále víc jsem se přibližovala ke svému snu z raného dětství. Ze zobcové flétny jsem úspěšně absolvovala.

Pak jsem se konečně dočkala. S nadšením jsem se začala učit na příčnou flétnu. Velmi brzy jsem pochopila, že zvládnout dobrou techniku hraní na tento dechový nástroj není vůbec jednoduché. Zpočátku mi to prostě nešlo, ale postupně jsem se po krůčcích zlepšovala.

Zážitků spojených s flétnou mám hodně. Jsou různorodé. Se souborovkou jsem byla na několika soutěžích. Koncertů byla celá řada, hlavně každoročně v adventním období. Pod vedením paní učitelky Pavlíkové jsme se se souborem naučili spoustu pěkných písní a užili si hezké zážitky při různých vystoupeních.

Kdyby se mě někdo zeptal, kdo mě nejvíce ovlivnil ve hře na flétnu, odpověděla bych, že je to právě moje učitelka flétny Dagmar Pavlíková a také moje maminka. Obě dvě mne dokázaly motivovat a udržet u flétny, přestože to občas bylo velice těžké. Měla jsem totiž několik krizových období. Hru na flétny jsem nakonec nevzdala a jsem za to moc vděčná!

V současné době mne hra na flétnu velice baví, přináší mi radost a uspokojení. Přesto jsem někdy líná na ni cvičit. Tímto paní učitelce děkuji za trpělivost, kterou se mnou má a někdy ta trpělivost je doopravdy obrovská.

Jsem moc ráda, že jsem kdysi jako malá holčička zaslechla flétnu, která mne tak okouzila, a tak jsem mohla prožít několik krásných let s hudbou. Každému bych moc přála tohle zažít.

Kateřina Kařparov
Hra na klarinet
ze třidy Zdeňka Frolíka

Do ZUř k panu učiteli Zdeňku Frolíkovi jsem začala chodit uř v 1. třid, ale ař v 5. jsem přestoupila ze zobcov flétny na klarinet. U hry na klarinet jsem se naučila vetř trpělivosti a soustředn. Dřive se mi stávalo, ře jsem od jedné rozdlan věci utekla, pak na n zapomněla a uř ji nedodělala. Teď uř se to stává jen jednou za as. Přiznávám, ře jsem ne vřdy doma poctive cvila. Proto jsem ráda, ře mám tak trpělivého učitele.

Na školní vystoupeních jsem se jakřtakř zbavila trmy. Kdyř uř j dostanu, ten roztřesen pocit se dostavuje ař po odehrání sla a to jen na chvíli.

Při studiu jsem se i srdene zasmála. Třeba kdyř jsem na prázdniny odjela do Hořic a panu učiteli jsem přivezla tradin Hořick trubky. Pan učitel mi napsal do řakovsk knřky: „Za Hořick trubky budou sam jednky.“ Kopie listu řk m udajne viset na nástěnce ve vyrobn.

Díky trpělivosti pana učitele jsem poznala, jak míře být hra na klarinet krsn. Nikdy bych neřekla, ře chození do ZUř byla ztráta času, naopak mi toho hodně dalo a doufám, ře do budoucna jeřt d.

Anna Kleindienstov
Hra na housle
ze třidy Hany Kloubove

Hudba, konkrétně tedy hra na housle, je pro mne něco uřasnho. Líbí se mi, jak se na houslích dj noty kombinovat a jak jde hrát jemne a lehce a naopak hlasite a tvrde. Dle mého názoru lze na housle zahrát vřechno, od Bacha a Vivaldiho ař po moderní hudbu, jako je Rock and Roll, nebo Jazz.

Myslím, ře i kdyř skladbu uř umím zahrát, pořád je co upravovat. Třeba uř rok hraji Vivaldiho G dur a s kařdm koncertem zn lépe.

Housle ale mohou být i zrdne, mohou se během hran rozladit a kdyř mi jednou tsne před koncertem praskla struna, tak jsem div nepropadla panice.

Ráda poslouchám psnky, kde jsou housle. Nemusí to být jen vzn hudba, ale třeba i elektrick housle, kter hraji doprovod v njak kapele. Pkne zn i sklenn housle Vanessy Mae. Také se mi líbí, jak hraje David Garrett,

který upravil do houslové podoby třeba i písničku „Nothing else matters“ od skupiny Metallica. Hra na housle není vůbec lehká a vyžaduje spoustu trpělivosti, ale když vás začne bavit, tak nebudete vědět, kdy přestat.

Nováková Renáta **Hra na klavír** **ze třídy Mgr. Miloslavy Becherové**

Co mi dává hudba? Mám pocit, že se nad tím nedokážu zamyslet jako nad celkem, protože se stala už tak neodmyslitelnou součástí mého života.

Nechala jsem muziku vstoupit hluboko do sebe. Dává mi uklidnění ve chvílích, kdy mám špatnou náladu, nebo jsem smutná, klidně i veselá to už je jedno. Všechny své pocity přenesu do tónů. Sednu si ke klavíru a hraji. To, co mám na srdci, tak to mi běhají prsty po klapkách na klavíru. Toto umění používám jako lék na duši.

Je to druh poezie, která má tvar a tím se stává dokonalou. Nedokážu popsat, jak moc je úžasný ten pocit, když mi celý den v hlavě

hraje nějaká píseň a já si ji pak konečně pustím. Čím to je, že někdo tohle vnímá více a někdo vůbec? Jsou lidé zamilovaní do hudby od ostatních? tak odlišní

Období svého života si mohu lehce zapamatovat podle toho, jaké písničky jsem hrála a jaké se mi líbily. Vím co si mám zahrát na jakou náladu. Klavír je můj průvodce životem. Nemohu se zbavit pocitu, že kdybych nehrála na klavír, tak bych nebyla schopná cítit. Dokáže mi přesměrovat mé myšlenky, navodit mi jakýkoliv pocit.

Myslím, že hudba dává identitu. Když vám řeknu, co poslouchám, tak budete vědět už jen podle toho, jaká jsem. Hudba je pro mě něco jako brána do Druhého světa, do mého nitra, kde mě nic neruší. Jen já a tóny. Je to má největší vášeň. Jen díky ní občas cítím, že jsem naživu. Jestli je to tak smutné, nebo správné, to nevím.

Asi hlavní co mi dává, je porozumění. Lidé moc mluví, málo naslouchají, nebo nechápou, ale pak slyší hudbu .. Melodii a text, který jakoby vám právě někdo sebral z hlavy a máš pocit sdílení. Tohle je něco, co nedokážu vysvětlit slovy .. Jen hudbou.

Mám otázku, na kterou asi nenajdu odpověď, jen mě zajímá. Zda mi dává hudba něco a nebo jestli jen ve mě probouzí ty věci, které už v sobě mám.

Valerie Ortmannová
Hra na zobcovou flétnu
ze třídy Dagmar Pavlíkové

Základní umělecká škola má na výběr několik oborů. Navštěvovala jsem hudební obor. Hru na flétnu, sólový zpěv a sborový zpěv. Nyní se plně věnuji hře na flétnu.

Na flétnu hraji již od mateřské školy. Líbí se mi flétna jako nástroj a bez problému se dá vzít kamkoli. Hrát na flétnu mě baví. Oblíbila jsem si vánoční koncerty. Učitelé jsou velice vstřícní a vždy se mi plně věnovali.

Aneta Rubešová
Hra na zobcovou flétnu
ze třídy Dagmar Pavlíkové

Už od dětství se mi líbila hudba, ale nikdy by mě nenapadlo, že budu hrát na nějaký hudební nástroj, jelikož jsem spíš sportovní typ.

V páté třídě jsem byla u kamarádky, kde jsem se poprvé setkala s flétnou. Od té doby mě kamarádka chvíli učila a poté jsem začala chodit do ZUŠ k paní učitelce Pavlíkové, které tímto děkuji za její trpělivost a práci se mnou. Neměla to se mnou lehké, ale zvládly jsme to dobře. Chci jí za těch 7 let poděkovat, jak mě naučila hrát a určitě na ní budu v dobrém vzpomínat.

Ondřej Smolař
Hra na bicí nástroje
ze třídy Miroslava Thumy

Adam Žingor
Hra na zobcovou flétnu
ze třídy Miroslava Thumy

Na flétnu jsem začal hrát z donucení rodičů, později mě ale začala bavit a proto navštěvuji rád hodiny tohoto nástroje. Po těch letech mě už ale nebaví tak jako předtím, proto jsem začal před pár lety navštěvovat bicí a ty mě baví stále.

Flétnu tehdy tento rok opouštím a těším na další absolventský koncert z bicích.

Adéla Vachková Hra na zobcovou flétnu ze třídy Dagmar Pavlíkové

Na flétnu jsem se začínala učit u pana učitele Frolíka. Skoro pokaždé, když jsem na hodině hrála, tak mi pan učitel k tomu hrál doprovod na klavír a někdy vyprávěl vtipy a dělal si legraci ze všeho možného. Doma mi to nejdřív šlo rychle, ale potom mě přestalo bavit doma cvičit. Nechtěla jsem doma hrát, ale chtěla jsem dál chodit na flétnu. Máma mi říkala, že když nebudu hrát na flétnu i doma, tak zajde za panem učitelem, protože prý bydlí blízko nás, a řekne mu, že už na flétnu hrát nechci. Já jsem ale na flétnu chtěla dál chodit, a tak jsem zase začala cvičit. To mi moc dlouho nevydrželo, občas jsem nehrála, ale máma nikdy za panem učitelem nešla.

Když jsem byla ve třetím ročníku, přestěhovala jsem se s tátou do Prostějova a začala chodit do ZUŠ tam. Chodila jsem k paní učitelce Pellové. Tam mě flétna začala bavit víc ale i míň. Ke konci školního roku jsme s tátou jezdili do Strašecí a já jsem asi

dvakrát byla u paní učitelky Pavlíkové. Dostala jsem od ní jednu písničku, abych se jí naučila. Když jsem se vracela z Prostějova zpět do Nového Staršecí, myslela jsem si, že budu zase chodit na flétnu k panu učiteli Frolíkovi. Nedokázala jsem si představit, že bych chodila na flétnu k někomu jinému. Popravdě jsem ani nevěděla, že jsou v ZUŠ i jiní učitelé, co učí flétnu. Ale brzy jsem zjistila, že paní učitelka Pavlíková je fajn. U paní učitelky Pavlíkové jsem těsně před pololetím začala chodit na souborovku. Na souborovce se mi líbilo. Byla tam sranda a ta je tam i teď a přijde mi, že i větší.

Loni jsem dostala altku a začala na ni hrát. Těd' teda taky zrovna moc necvičím, ale baví mě to. V létě hraju skoro pořád. Když si hraju, tak jsem našťavaná, že mi to nejde a většinou okamžitě přestanu hrát s tím, že mi to nejde. Na hodině (ale i doma) se mi pletou hmaty. Dřív se mi nepletly a uměla jsem je. Teď se mi pletou. Na souborovce se mi stává, že hraju na sopránku hmaty na altku. Na souborovce hodně rozčiluju paní učitelku, protože si neustále povídám se Emmou Kodyšovou. Paní učitelku Pavlíkou obdivuju, že to se mnou vydrží.

Občas si hraju jen tak pro radost. Jsem potom i trochu veselejší. Když si takhle hraju jen tak, mám pocit, že jsem ve svém vlastním světě. Hodně ráda mám „mravence“, flétna potom vydává zvláštní a zajímavé zvuky. Obzvlášť v „lásce“ mám akordy a stupnice – **nesnáším je!!** Nakonec je ale zahraju, paní učitelka ze mě ty akordy přece jenom vytáhne. Ale i přesto bych chtěla pokračovat, i příští rok a co nejdéle to půjde.

Hudební obor II. stupeň

Ondřej Ballada

Hra na kytaru

ze třídy

Mgr. Marie Cendelínové, Dis

Cesta má a kytary

Na kytaru jsem začal chodit, respektive mě na ni přihlásili rodiče po tom, co jsme byli jednoho léta na vodě, a mě uchvátili trampové, kteří s tímto nástrojem dokázali bavit celou hospodu až do hluboké noci. Nevím, jestli ti z vás co hraje na nějaký hudební nástroj přemýšleli o tom, jak, kdy a proč začali vůbec hrát, ale já právě díky tomuto skvělému zážitku.

Když jsem přišel prvně do Základní umělecké školy v Novém Strašecí, mé dojmy byly spíše smíšené. Asi jsem čekal, že po první hodině budu umět zahrát skladby typu Tři kříže, Okoř a celý repertoár od Jaromíra Nohavici. To se nezměnilo ani po pár letech, během nichž jsem byl srozuměn s tím, že písně tohoto typu se zde nenaučím. To mě v tu chvíli velmi, velmi mrzelo a byl jsem rozhodnutý, že skončím. Dnes už mohu říct: „Naštěstí se tak nestalo!“

Těžko říct, kam by mé kroky vedly, kdyby moji rodiče akceptovali mé rozhodnutí. Já věřím, že bych si cestu zpátky k hudbě určitě našel. Třeba bych začal tančit, i když balet mě zrovna neláká, ale jiné tance se mi líbí. Mému hlasovému projevu se za žádných okolností říkat zpěv nedá! (To bych ale rád časem změnil.) A proto by to byl právě hudební nástroj. Téměř na sto procent můžu říct, že kytara. Úžasný nástroj, se kterým se v těch pravých rukou dají dělat neuvěřitelné věci. Do teď nechápu, jak se to některým kytaristům daří.

Je mi jasné, že nebudu vyprodávat koncertní haly, odhánět fanyanky a rozdávat tisíce autogramů. Na kytaru hraji pro radost. Radost, kterou mám, když dokážu přehrát skladbu bez chyby, s dobrým dojmem. Krásnou skladbu, skrze kterou se k posluchači dostaví pocity. Nemusí to být rovnou slzy, nebo smích, ale beru cokoliv. To samozřejmě není zadarmo. Chce to obětovat čas a důležitá je také trpělivost. Nejen má, ale v mém případě obzvlášť i mé učitelky. Ta musí mít svatozář. Já už mám dnes i jiné priority, jako je škola a mnoho dalších. Z toho důvodu nekládám do cvičení tolik času kolik bych měl/chtěl. Každopádně jsem rád, že mohu říct: „Ano, umím na kytaru!“

Horáková Eliška **Hra na zobcovou flétnu** **ze třídy Dagmar Pavlíkové**

Já a flétna

Už od malinka jsem ráda poslouchala všechny možné písničky, snažila se je i nějakým způsobem reprodukovat, ale tehdy mě zcela jistě nenapadlo, co pro mě jednou bude hudba znamenat.

Když jsem se v pěti letech začala učit hrát na flétnu, hned mě to chytlo a věděla jsem, že tohle asi pro mě bude to „pravé ořechové“. První rok jsem se učila doma s mamkou a v první třídě jsem začala chodit do ZUŠky k paní učitelce Pavlíkové. Svoji první hodinu si pamatuji dost dobře. Byli jsme tam tři: já, Eliška Dlabáčová a Kristýna Matějková. Paní učitelka se nás postupně ptala, jestli už něco umíme. Každá z nás něco zahrála, ale já jsem byla od holek trochu napřed, protože jsem se přece jenom už rok učila doma, takže jsem i v následujících hodinách od holek v látce trochu utíkala.

Je to už dvanáct let, co hraju na flétnu, ale mám se pořád co učit, jelikož se ve hře na flétnu objevují stále nové techniky hraní.

Letos na jaře mě čeká účast v soutěži hry na flétnu. Připravuji si Sammartiniho Koncert F dur, který budu hrát z paměti a když nemůžu večer usnout, tak si ho v hlavě přehrávám jako ukolébavku.

V poslední době dost přemýšlím o tom, že bych po gymplu chtěla zkusit přijímačky na konzervatoř, abych mohla flétnu vyučovat. Tahle práce by mě moc bavila. Myslím, že nejsem technický typ, ale spíš ten muzikální, takže to spíš vidím na „pedáček“, o kterém jsem už uvažovala před gymplem.

Když hraju na flétnu, tak se často odreaguji a myslím na něco úplně jiného než na to, co mě trápí. Díky flétně jsem se dostala do úžasného prostředí strašecké ZUŠky, kde trávím většinu svého času, tedy pokud nepočítám školu. Hudba je moje terapie pro všechny nálady. Snažím si jí užívat, jak jen to jde.

V závěru bych už jen moc chtěla poděkovat paní učitelce Pavlíkové, která se mnou měla opravdu svatou trpělivost, jelikož jsem hrozný lajdák, to já o sobě moc dobře vím, ale doufám, že jsem jí někdy udělala radost.

Výtvarný obor I. stupeň

Kateřina Landová Studijní kresba, malba a modelování ze třídy Mgr. Lady Staré

Polyhymnia

Při psaní absolventské práce do ZUŠ mě bolela hlava. Možná proto dopadla takhle. Sedět na posteli, nic nevnímat, přemýšlet a zároveň mít v hlavě prázdno. Nohy mít skrčené, ruce položené na kolenou a koukat do stropu. Cítit se jako bych v hlavě měla planety, hvězdy, souhvězdí i celé galaxie a přitom mít pocit, že tam není ani špendlíková hlavička nápadů. Nechat vzteku volný průchod. Cítit horké slzy téct po tvářích a nadávat sama sobě. Nic a nikoho nevnímat.

Když v tom. Co to. Na rameno si mi sedla moucha. Koukala na mě a já na ni. A najednou. Jako by se skrz její očka ke mně do hlavy dostala myšlenka. A v mé hlavě to tančí a zpívá. Poletují tam stovky a tisíce barevných motýlů. A křišťálové kapičky deště padají do té vyschlé pouště, které se rázem mění na duhový ráj.

Tereza Mikulová - Studijní kresba, malba a modelování ze třídy Mgr. Lady Staré

Je mi 15 let a do ZUŠ chodím dva roky...

Díky paní učitelce Ladě Staré jsem se dostala na uměleckou školu v Praze obor: Grafický design. Bez ní bych nevěděla, že v renesanci byl slavný malíř Leonardo Da Vinci, kterého obdivuji za to, co dokázal... Byl to skvělý umělec a vynálezce. Vynalezl vrtulník a ponorku. Jeho slavná díla jsou Mona Lisa, Poslední večeře a spousta dalších. Nebo že baroko mělo ohromovat, fascinovat a působit na city. V Baroku byly důležité mohutné prostory, bohaté zdobení, střídání světla a stínů, drahé materiály, zlato a stříbro, barevný mramor a také vzácná dřeva. I my v Česku máme některé barokní sochy na Karlově mostě.

Jen si představte, jaký by byl svět bez umění...

Nebylo by tu nic! Žádná elegance, všechno by bylo stejné, třeba domy by byly jen kostky, žádné bohaté zdobení, žádné sochy bohů, atletů nebo žen, žádné Pyramidy, Sfinga v Gíze a další. A co třeba místnosti uvnitř domu? Žádná fotografie ani obraz? Jen 4 bílé stěny, ale možná i v tomto se skrývá umění.

Mnozí lidé si myslí, že umělci jsou blázni. Ale mají pravdu? Možná ano, přece normální zdravý člověk by nemohl přijít na něco takového jako je vrtulník. A nebo ne? Co když umělci jsou inteligentní lidé? O tom budou spory ještě hodně dlouho.

Řemeslo se naučí každý. Umění nikdo. – Leonardo Da Vinci

Terezie Tylová
Studijní kresba, malba
a modelování
ze třídy Mgr. Lady Staré
Výtvarná fotografie
ze třídy Petry Tetaurová

Umění:

Schopnost vyjádřit své pocity pomocí tužky na obyčejný papír, který se najednou stává souborem myšlenek autora.

Na základní uměleckou školu v Novém Strašecí jsem začala chodit v první třídě a každý rok jsem se naučila něco nového.

Prvním rokem jsme spíše pracovali s barvami, hlavně s vodovkami. Druhým rokem jsme pracovali i s tužkou a tuší.

Třetím rokem to už byla směsice všeho- tempéry, vodovky, tužka, tuš, pastely, progresy, voskovky, suché křídly, keramika atd.. A každé z nich má své kouzlo.

Rok od roku jsem získávala větší technické schopnosti a utvrzení, že je to správný směr.

Základní umělecká škola mi pomohla v rozhodnutí podat přihlášku na střední uměleckou školu a vydat se cestou umění.

Taneční obor I. stupeň

Klára Horáková
Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Bc. Pavlíně Skružné, Dis.

Ahoj. Jmenuji se Klára Horáková a letos (nejspíš) odabsolvuji 1. stupeň tanečního oboru.

Začala jsem sem chodit v 5 letech. Začínala jsem jako jedna z asi 15 dětí, které stejně jako já chodily k paní učitelce Stránské a Najmanové. Postupně nám všichni odpadali. Ze začátku jsem se svým ročníkem moc nebyla. V druhém ročníku jsem musela (kvůli rozvrhu) chodit s prvním ročníkem. O rok později (můj 3. ročník) mi zase nevycházel lidový tanec a tak jsem na něj chodila s tehdejšími 4. ročníky. Ten rok jsme také dostali „balet“ a „modernu“ u paní učitelky Molíkové, jak jsem jako 8letá ráda říkala. Potom už žádné obtíže s rozvrhem nenastaly a všechno šlo jako po másle.

Ve 4. ročníku k nám přistoupila moje kamarádka Míša Gežová. Musím říct, že ze začátku jsem jí tam viděla nerada a až tak po 2 měsících jsem jí

začala v tanečním oboru podporovat. Loni (naš 6. ročník), jsme se konečně dostali na naši vysněnou Floru (takové naše taneční divadlo) k panu učiteli Horákovi. Sice pak po roce odešel, ale na „Krysaře“ (choreografii, kterou jsme dělali s ním) nikdy nezapomenu. Letos jsme na Floru dostali paní učitelku Skružnou, na kterou si nemůžu v žádném případě stěžovat. Víc, než pan učitel nebo ostatní paní učitelky do tance vkládá nějaký příběh.

Z tancování jsem si odnesla spoustu zkušeností, přátel a taky mu musím poděkovat za to, že je to jediná pohybová činnost, která mě baví. Nebýt tancování, vážím teď 85 kg a koukám se na televizi. Maximálně bych si došla pro nový pytlík chipsů. A i když mě někdy (hlavně v pátek ráno) bolí celý člověk, jsme moc ráda, že mi nic nebrání v tom, abych tancovala dál.

Kristýna Jansová
Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Bc. Pavlíny Skružné, Dis.

Jako 6-ti letá jsem začala chodit na tancování. Hned od první hodiny jsem věděla že je pro mě tanec to pravé. Od té chvíle mě tanec doprovází celým životem.

Znamená pro mě hodně, nejen že jsem si našla skvělé kamarádky, ale také že jsem dokázalo to, co jsem si nikdy nemyslela že zvládnu. Každá paní učitelka mě něco naučila a toho si moc vážím, ať už jen malé či velké věci. A také nesmím zapomenout na pana učitele Horáka, který mě naučil se na tanec podívat úplně jinak než jsem se na něj dívala předtím.

Za těch osm let jsem nabyla spoustu nových věcí, jako například

vložit do tance herectví, což je někdy opravdu těžké a také náročné.

Díky tanečnímu oboru jsem měla možnost se několikrát podívat do Národního divadla i jiných divadel na zajímavá představení z nichž jsem odcházela plna zážitků. Jedna z věcí na které jsem se vždycky těšila byly vystoupení. Nejtěžší choreografie pro mě byla v tanci Krysař, kde bylo mnoho těžkých prvků.

Věřím, že i nadále budu tančit s radostí a nadšením jako tomu bylo doposud. Velký dík patří paní učitelce Stránské, Molíkové a Skružné za trpělivost kterou nám dávaly při výuce tance.

Natálie Šipošová
Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Bc. Pavlíny Skružné, Dis.

Tanečnímu oboru v ZUŠ se věnuji už desátým rokem, tedy už od svých pěti let. Za tu dobu jsem potkala spoustu úžasných lidí a učitelů a naučila jsem se mnoho tanců a tanečních prvků.

Jsem ráda, že jsem zůstala v tanečním oboru, i když ne každý tanec mi sedl. Ale těch bylo jen velmi málo. Asi nejtěžším tancem pro mě byl Krysař od pana učitele Horáka, který už ale na škole nevyučuje.

Tanec mě naučil nevzdávat nic předem, vše dotáhnout do konce a dělat všechno, jak nejlépe dovedu. Navíc se mi spousta tanečních figur a kroků bude hodit i do tanečních.

Od tohoto roku nás vyučuje nová paní učitelka Pavlína Skružná, která učí úplně jiný druh tance, než který jsme se doteď učili. Jde o taneční divadlo, ve kterém využíváme nejen své taneční dovednosti, ale i herecké. Tento taneční styl se mi moc líbí.

Se ZUŠ jsem měla šanci se podívat do řady divadel (včetně Národního divadla), za což jsem velmi ráda. Navštívila jsem představení různých žánrů, ale díky paní učitelce Stránské a paní učitelce Molíkové jsem se mohla zúčastnit i větších vystoupení, jako byla například vystoupení se Čtyřlístkem, nebo různé přehlídky v Kolíně, Selesiánském divadle atd.

V závěru práce bych chtěla ještě říci, že mě tanec moc baví a do budoucna bych se mu chtěla ještě věnovat. A také bych chtěla poděkovat učitelům, kteří nám věnovali a věnují svůj čas a své taneční zkušenosti.

Taneční obor II. stupeň

Eliška Horáková
Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Bc. Pavlíně Skružné, Dis.

Tanec patří neodmyslitelně do mého života. Hudba je to, co tak dobře znám. Odmala jsem byla vedena k hudbě a tanec mě oslovil od samého začátku. Začínala jsem tancovat u paní učitelky Stránské, u které se teď učíme lidové tance neboli po našem „lidovky“. Od vyšších ročníků se taneční okruh rozšířil o balet u paní učitelky Molíkové a od 6. ročníku o moderní tanec u pana učitele Horáka, kterého v letošním roce nahradila paní učitelka Skružná, protože pan učitel naší ZUŠku opustil. Když jsem byla v 1. ročníku II. stupně, tak jsme měly na lidovky a Lístček Zuzku Stránskou.

Asi nejvíce s holkami vděčíme právě panu učiteli Horákovi, který nás toho opravdu hodně naučil, jeho čísla nás vždy bavila nacvičovat a sklízela velký úspěch nejen u nás, ale i u diváků. Dost nás tedy mrzelo, když letos odešel. Ale musely jsme se přes to přenést, protože „život jde dál i bez Horáka.“

S paní učitelkou Molíkovou jsme měly balet, historické tance a jeden čas i moderní tanec a taneční praxi. Občas jsem byla „ta nejlepší“, protože jsem věděla, jak se jaký baletní prvek jmenuje a jak ho provést.

U paní učitelky Stránské jsme se učily lidové tance. Ty mě bavily asi nejvíce ze všeho. Víím, že lidovky nemá každý v oblíbenosti, ale mně už od začátku přirostly k srdci. Také jsem byla členkou Lístčku, kde se připravovaly tance na vystoupení.

Se Zuzkou jsme dělaly jen dvě čísla, jedno „lidovkové“ a jedno moderní. Obě byla zase trochu jiná, než jsme dělaly s panem učitelem Horákem nebo paní učitelkou Stránskou, ale možná proto se mi obě tolik líbila.

Paní učitelka Skružná nás učí sice jen od září, ale myslím, že jsme udělaly hodně velký skok, a možná i pokrok ve stylu tancování. My s holkami jsme stylu paní učitelky Skružné daly smělý název „Styl á la Matrix“, což je myslím dost přesné vyjádření.

První stupeň jsem absolvovala před čtyřmi lety a nikdy by mě nenapadlo, že ty čtyři roky utečou tak strašně rychle. I když nadále budu tancovat ve Čtyřlístku a nevzdám se tancování úplně, tak víím, že mi bude určitě chybět ta skvělá parta holek a další společná vystoupení s nimi, protože ta letos vlastně končí.

Kateřina Neumannová
Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Bc. Pavlíně Skružné, Dis.

Protože miluji pohyb a hudbu už od mala, tak mě rodiče přihlásili již v mateřské školce do Základní umělecké školy v Novém Strašecí a to na taneční obor a také na klavír. Hře na klavír jsem se věnovala osm let a také jsem z tohoto oboru absolvovala.

Tanečnímu oboru se věnuji stále, již dvanáctým rokem. Po osmiletém studiu jsem absolvovala I.stupeň

a následující čtyři roky pokračuji, abych mohla tento obor ukončit úplně. V průběhu těchto let jsem získala hlavně nové kamarádky, taneční zkušenosti a spoustu nezapomenutelných zážitků.

Je pravda, že poslední dobou se chodím na hodiny do „zušky“ hlavně odreagovat od školy, protože

tanec je pro mě příjemná relaxace, při které se hodně naučím, ale zároveň je to takový sport, po kterém občas bolí celé tělo.

Zážitků z tancování je určitě spousta, jak z vystoupení, tak i z hodin na sále. Můj asi největší zážitek byl při absolventském vystoupení před čtyřmi roky. Pamatuji si, jak jsem společně se třemi dalšími absolventkami a hlavně kamarádkami, stála za oponou jeviště a měla hroznou trému, která se najednou ztratila, když jsem udělala první krok na jeviště. A než jsem se nadála, byl konec celého vystoupení.

Se ZUŠ také jezdíme na divadelní nebo hudební představení. Asi nejvíce se mi líbilo představení Tančírna, na kterém jsme se byli podívat v divadle Radka Brzobohatého v Praze. Další vystoupení, které mě nadchlo, ale které nepořádala ZUŠ, byl koncert hudební skupiny Pentatonix. Je to skupina Američanů, která se v současné době skládá z pěti vokalistů kombinujících svůj zpěv se zvukovými efekty vytvářenými jen a pouze svými hlasy a ústy.

Když to shrnu vše dohromady, tanec a hudba jsou součástí mého života. A všem kdo studují na této škole, ať už je to v jakémkoli oboru přejí, aby si to tu užívali stejně jako jsem si to tu užila já a zbytek holek z mého nebo nižšího ročníku.

Literárně-dramatický obor I. stupeň

Jurečková Radka
Dramatika a slovesnost
ze třídy Mgr.et MgA. Ivy Vachkové

Já a LDO

Všechno to začalo tím, že jsem měla až moc volného času a kamarádka mě přemlouvala, abych zkusila LDO. Poprosila jsem mamku, jestli bych tam mohla začít chodit. Mamka to odsouhlasila. Zkusila jsem to a začalo se mi tam líbit. Potkala jsem tam plno nových lidí. Na LDO jsem se toho velmi naučila. Naučila jsem se mluvit s různými rovnítky. A vždy, když jsem dostala nová rovnátka, musela jsem začít od začátku. Také jsem se naučila recitovat, pořádně vyslovovat, pracovat ve skupině a hlavně jsem přestala mít strach z vystupování na jevišti. Dříve jsem si myslela, že mě to až tolik bavit nebude, ale opak je pravdou. Baví mě to každou hodinu víc a víc. Vždy, když zkusíme naše vystoupení, zažijeme plno zábavy. A často se na hodinách naučíme nové věci.

Moje zážitky s LDO

Předloni jsme se zúčastnili s hrou Prázdniny doma divadelních přehlídek v Pečkách a ve Slaném. Vloni jsme se zúčastnili Dětské scény, která se konala v Novém Strašecí. Viděli jsme tam plno hezkých vystoupení. Dětské scény jsme se zúčastnili se scénickým čtením - Strašidelný dům.

Scénické čtení-Strašidelný dům... Na začátku jsme si s knížkou nevěděli moc rady. Ale postupem času jsme v to vystoupení začali věřit. Nejvíce se mi líbily naše zkoušky. Vždy jsme vymysleli něco nového. Dali jsme do toho vystoupení hodně úsilí. A myslím, že za to můžeme být spokojeni. Že se nám vystoupení vyvedlo podle našich plánů.

Léto s Radkem... Tohle vystoupení jsme vymysleli úplně sami. Na začátku roku jsme vůbec nevěděli, co bychom chtěli hrát. Tak jsme si vytvořili myšlenkovou mapu, podle které jsme usoudili, že bychom chtěli mít vystoupení spojené s letním táborem. Vymýšleli jsme různé scénky.

Jednou jsme vymysleli se Štěpánkou scénku, podle které jsme usoudily, že by hlavní postavy měli být dva kluci. A hned jsme věděly, jak se budou jmenovat - Radek a Štěpán. Jména nás napadla podle mě a Štěpánky. Nakonec jsme se začali věnovat víc hlavním postavám. A ze Štěpána se stala Štěpánka. Vymysleli jsme si, že Radek se Štěpánkou utečou z tábora, protože budou mít velký průšvih. A tak z tématu tábor nám vyšlo téma útěk. Tak jsme zkusili vymyslet různé scénky.

Nakonec jsme zjistili, že vlastně vymýšlíme příběh, který je celý o Radkovi a jeho problému s pubertou.

Moje pocity Když jsem poprvé měla vystupovat se skupinou, velmi jsem se bála, že vše pokazím. Ale nakonec se nám to povedlo a já byla šťastná, že jsem to zvládla. Horší pak bylo poprvé vystupovat sama na jevišti. Toho jsem se bála mnohem víc, protože mi nemohl nikdo poradit. Ale nakonec jsem i to zvládla. Zatím nemám v plánu loučit se s výukou s LDO. A doufám, že se budu moci divadlu věnovat i nadále a studovat druhý stupeň LDO.

Nakonec bych chtěla moc poděkovat naší paní učitelce, Ivě Vachkové, za všechno, co nás naučila, a také za to, že to s námi vydržela až do konce.

Justýna Kestnerová Dramatika a slovesnost ze třídy Mgr.et MgA. Ivy Vachkové

Můj první den na dramataku jsem se seznámila s mnoha pro mě novými lidmi. Naučila jsem se hodně nových her a jiných věcí, které jsem ze začátku neznala. Byl to například přednes, improvizace, práce s gestem, a tak podobně. Proto jsem poprosila maminku, abych sem mohla chodit.

Nejdříve jsme vystupovali jen pro rodiče, ale čím jsme byli starší, vystupovali jsme i na přehlídkách. Díky tomu jsme se podívali do Peček, do Slaného, do Rakovníka, do Lidic a ještě do více měst, ale jejich názvy si nepamatuji. Na přehlídkách mě pobavila

všechna vystoupení naše i našich „soupeřů“. Také se mi líbila práce na knize „Bill Madlafousek“, protože jsme se u ní hodně „vyblbli“ a dali jsme do ní tolik energie, kolik jsme mohli.

Teď se přesuneme k části: Co pro mě dramatak znamená? Uvolnění v hodině, která mě nejvíc baví. Tu energii, co se pokouším vkládat do vystoupení, a srandu kterou zažiju v LDO.

Teď pracujeme na představení Léto s Radkem. Snad se nám to podaří a vyvede v dobrém. Na začátku školního roku se mi kryl dramatak s kytarou a chodila jsem na hodinu později. Neznala jsem ani postavy, protože jsem je se spolužáky nevytvářela a chvíli mi trvalo než se zorientuji.

Nejhorší chvíle byla pro mě tvorba představení s loutkami (Kouzelné chřestidlo). Být za bílým paravánem a vydržet s rukou nahoře, to bylo opravdu za trest. Ale ta zkroucená záda za bílým prostěradlem paravánu se nakonec vyplatila a představení mělo velký úspěch.

Nebo učení se textů básniček pro mě skrývalo peklo, ale když jsem zjistila co a jak, nebylo to zas tak strašné. Přesně jako dřív to pro mě připravilo další sklizeň ovoce za přednes a dostala jsem se díky tomu, co jsem se naučila na dramaťáku a paní učitelce Pelcové ze základky, do krajského kola v Kolíně.

Jsem moc ráda, že jsem vůbec začala chodit na dramaťák a nezačala jsem na něj „kašlat“, protože bych si to vyčítala hodně dlouho. Čím víc jsem chodila na dramaťák, tím jsem našla sympatie s jinými lidmi jako je například Radka Jurečková a mnoho dalších. Díky dramaťáku se teď doma nenudím jako dřív, mám se sice pořád co učit, ale společně s dramaťákem to dokážeme. To mi připomíná, že jsem ze začátku byla trochu egoista, ale nakonec mě dramaťák naučil spolupracovat s druhými lidmi a jsem za to ráda.

Štěpánka Stanická
Dramatika a slovesnost
ze třídy
Mgr.et MgA. Ivy Vachkové

Už když jsem byla malá, chtěla jsem se stát herečkou. Přes všechny změny svých názorů jsem u toho nakonec zůstala. Už asi třetím rokem navštěvuji literárně dramatický obor v ZUŠ v Novém Strašecí.

Dramaťák se pro mě stal koníčkem, který už bych za jiný nevyměnila. Kolektiv, kterého jsem tam součástí, je pro mě jako druhá rodina. Našla jsem si tam přátele, které bych zařadila i mezi ty nejlepší. Kdykoliv se na ně můžu spolehnout a stejně tak se oni můžou spolehnout na mě. Chodím tam, protože hraní divadla mě baví, a jak už jsem se zmínila, chtěla bych se tomu věnovat i dál.

Z dramaťáku jsem si odnesla spoustu zážitků, například z Dětských scén nebo návštěv divadel a věřím, že hodně zážitků si ještě odnesu. Nejen divadelní hry, ale i sólové výstupy, které jsou pod dohledem paní učitelky Ivy Vachkové zpracovány velmi kvalitně, jsou jeho součástí.

I když toho mám někdy moc, vždycky se s tím nějak poperu. Možná je to zvláštní, ale pokaždé se těším, až dostanu scénář a budu se ho moci naučit.

Dramaták pro mě znamená opravdu hodně, ale každý z nás má i nějaké líné chvíle. Na hodiny dramatu se vždy těším a každou zameškanou hodinu jsem schopná i oplakat. I když náš kolektiv už spoustu lidí, kteří mi teď hodně chybí, opustilo, pořád táhnem za jeden provaz, což je velmi důležité, protože ve společné divadelní hře spoléháme jeden na druhého.

K tomu všemu patří samozřejmě i tréma, která mě provází pokaždé když vstoupím na jeviště, ale i tak jsem schopná říct, že dřevěná prkna pro mě znamenají svět.

...HODNĚ ŠTĚSTÍ...